

Postanowienie z dnia 12 marca 2003 r.

I PZ 157/02

Wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braku formalnego kasacji, do czego strona została wezwana w trybie doręczenia zastępczego (art. 139 § 1 k.p.c.), powołujący się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 września 2002 r. (SK 35/01) o niezgodności siedmiodniowego okresu przechowywania przesyłki w pocztowej placówce oddawczej z konstytucyjnym prawem do sądu, może odnieść skutek jedynie wobec doręczenia dokonanego po dniu 31 marca 2003 r. (art. 190 ust. 3 Konstytucji RP).

Przewodniczący SSN Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Sędziowie SN:
Katarzyna Gonera, Andrzej Kijowski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 marca 2003 r. sprawy z powództwa Henryka P. przeciwko Miejskiej Komunikacji Samochodowej Spółce z o.o. w S.K. o przywrócenie do pracy, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach z dnia 17 września 2002 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach postanowieniem z dnia 17 września 2002 r. odrzucił kasację Henryka P. od wyroku tegoż Sądu z dnia 22 maja 2002 r. [...], który wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Skarżysku Kamiennej z dnia 15 października 2001 r. [...], przywracający powoda do pracy w Miejskiej Komunikacji Samochodowej w S.K., zmienił w ten sposób, że powództwo oddalił. W motywach tego postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że pełnomocnik powoda, wezwany do uzupełnienia kasacji przez podanie wartości przedmiotu zażalenia, braku tego w wyznaczonym terminie 7 dni nie uzupełnił.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód domagał się jego zmiany, zaś w uzasadnieniu tego żądania wskazał, że jego pełnomocnik nigdy nie otrzymał żadnego wezwania do usunięcia formalnych braków kasacji, która została wniesiona przez uprawnioną osobę i w ustawowym terminie, więc powinien być jej nadany właściwy bieg.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne i podlega oddaleniu. Skarżący abstrahuje od tego, że sposób doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym może - zależnie od okoliczności - przybierać różną postać, w tym również doręczenia zastępczego. Przepis art. 139 § 1 k.p.c. stanowi bowiem, że w razie niemożności doręczenia pisma w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, a więc przede wszystkim bezpośrednio adresatowi lub jego dorosłemu domownikowi albo osobie upoważnionej do obioru (art. 138 k.p.c.), należy złożyć pismo w urzędzie pocztowym lub lokalu organu gminy, a zawiadomienie o tym umieścić na drzwiach mieszkania adresata lub w skrzynce listowej. W takiej sytuacji listonosz, zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie szczegółowego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym (Dz.U. Nr 62, poz. 697), wydane go na podstawie upoważnienia z art. 131 § 2 k.p.c., oddaje niezwłocznie przesyłkę wraz z odpowiednio wypełnionym formularzem potwierdzenia odbioru właściwej placówce oddawczej (§ 9 ust. 1), która potwierdza pozostawienie przesyłki przez umieszczenie na niej adnotacji o awizowaniu wraz ze wskazaniem daty oraz podpisu pracownika (§ 9 ust. 2), po czym przechowuje awizowaną przesyłkę przez okres 7 dni od dnia jej złożenia (§ 9 ust. 3), wydaje przesyłkę adresatowi zgłaszającemu się po jej odbiór (§ 9 ust. 4), a w przypadku niepodjęcia przesyłki we wspomnianym terminie zwraca ją organowi wysyłającemu (§ 9 ust. 5), przy czym procedura ta rodzi prawne domniemanie, że pismo doszło do rąk jego adresata, a co za tym idzie - że dokonane w ten sposób doręczenie było prawidłowe. Owo domniemanie jest obalalne, przy czym zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego do kwestionowania prawidłowości doręczenia zastępczego właściwa jest instytucja przywrócenia terminu (art. 168 -169 k.p.c.), gdyż obalenie domniemania o doręczeniu pisma w trybie zastępczym nie prowadzi do wniosku, iż doręczenie nie zostało dokonane, tylko powoduje uchylenie ujemnych skutków w zakresie biegu

terminów, jakie wiążą się dla strony z tym doręczeniem (por. np. postanowienia SN z dnia 4 września 1970 r., I PZ 53/70, OSNCP 1971 nr 6, poz. 100 oraz z dnia 12 stycznia 1973 r., I CZ 157/72, OSNCP 1973 nr 12, poz. 215).

Co prawda Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 17 września 2002 r., SK 35/01 (OTK - A 2002 nr 5, poz. 60), orzekł, iż przepis § 9 ust. 3 powołanego wyżej rozporządzenia, w zakresie, w jakim ustanawia tylko siedmiodniowy termin przecho-
wywania w pocztowej placówce oddawczej przesyłek - pism sądowych, a tym samym uniemożliwia powtórne zawiadomienie adresata o tym piśmie, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, lecz postanowił równocześnie o utracie mocy tego przepisu wykonawczego dopiero z dniem 31 marca 2003 r. Do tej daty przepis ten był więc częścią obowiązującego porządku prawnego, a skarżący reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wystąpił z wnioskiem o przywrócenie uchybionego terminu do uzupełnienia formalnego braku kasacji.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹⁸ § 3 w związku z art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

=====